

La Maria Rosa Garcia i Almar dirigeix l'empresa familiar Rapifix arran de la mort del seu marit, l'Enric Allué: **"El negoci era seu, i quan va morir vaig haver de tirar l'empresa endavant."** Especialistes ara en la impressió tipogràfica d'etiqueta adhesiva, l'Enric i els seus pares van fundar la indústria l'any 1968. En aquella època van ser pioners del seu sector. Van començar treballant amb unes màquines més elementals, que després es van renovar, sempre dins la tipografia, al carrer Santa Eulàlia, a Barcelona. Després van canviar-se al carrer Milà i Fontanals, catorze, un local industrial més ampli, i més tard van establir la fàbrica a Santa Eulàlia de Ronçana, però al barri de Gràcia encara hi tenen la seu originària. Actualment, allà hi ha les oficines, i encara hi conserven la segona màquina que van tenir.

La Maria Rosa, quan va casar-se, no sabia res d'arts gràfiques: **"Vaig conèixer el meu marit l'any 1972, ell ja estava molt ben introduït, en el sector, amb una excel·lent clientela, i jo no en sabia res, d'aquest món d'etiquetes. Compres els productes etiquetats i no se t'acut pensar que hi ha algú que fabrica allò, i de vegades és l'etiqueta, la que fa vendre el producte."** Mentre tenia els seus dos fills petits, en Jordi i la Cristina, com que no podia treballar amb total dedicació, ajudava de tant en tant l'Enric al despatx, i així va anar coneixent el negoci.

A mesura que els fills van anar creixent, la Maria Rosa s'hi va anar dedicant més, i la feina li agradava, perquè de soltera havia estat secretària de direcció, però quan el seu marit va morir es va haver d'espavilar molt, perquè no era el mateix portar la part administrativa que conèixer els productes i els problemes que podien sorgir. No hi entenia de qualitats de paper, de tintes, de trames, és a dir, d'aspectes relacionats amb la producció. Tanmateix, amb molta força de voluntat i ganes va aprendre tot allò que necessitava per tirar endavant el negoci, tot i que també assegurava que **"això no s'aprèn mai del tot."**

La Maria Rosa, al capdavant de l'empresa, ha seguit els passos de l'Enric, i ens comenta que la impressió que fan és més artesana que no pas industrial. A més de les impressions habituals d'una o més tintes, s'utilitzen pel·lícules d'estampació en calent, plastificats, resinat..., sobre d'una molt variada gamma de papers i formes, i afavoreixen la qualitat en detriment de la quantitat. Acostumen a fer tirades d'un mínim de sis mil etiquetes, ja que el cost de l'entrada en màquina és el més car. No obstant, si el client només en vol dues o tres-centes també les hi fan, tot i que el preu varia considerablement.

La nostra protagonista se sent molt orgullosa amb la feina que fa: **"És tota una satisfacció veure la creació que surt de les teves màquines."** La impressió avui dia, però, no és gens fàcil, atès que el suport és petit i farcit d'informació: el nom del fabricant, l'adreça, la composició, el registre de sanitat... Hi ha etiquetes, ens explica, que porten un punt verd que significa que aquell material és reciclable. A Rapifix imprimeixen exactament allò que el client necessita, ho fan sobre comanda, i estàndard tenen poques coses, a més de les d'ordinador.

La competència en el sector és enorme, però la Maria Rosa fa tot el que pot per continuar el negoci que el seu marit i els seus sogres van engegar i que cap dels seus dos fills no ha volgut continuar: **"Els vam deixar que triessin, era voluntat de l'Enric."** Ho diu amb tristesa, però sense recança, perquè sap que en Jordi i la Cristina fan una feina amb la qual són feliços; ell és aparellador i ella estudia per ser maquilladora d'efectes especials per a cinema i televisió.

La mare diu que encara li queden molts anys de lluitar i que, de moment, no és la seva principal preocupació saber qui continuarà el negoci. Només sap que ella hi està posant tot l'esforç i les ganes de què disposa per sortir-se'n: **"Quan una dona es posa al front del negoci, perquè el marit li ha faltat, el tira endavant; és l'ésser més lluitador, quan una cosa l'ha de fer, la fa, i ja que ho has de fer, ho fas bé."**

Ella tampoc no volia ser empresària, però li ha tocat ser-ho i se'n ha sortit, en bona part, gràcies a l'ajut que ha tingut d'amics del sector com en Carles, un treballador de l'empresa que fa vint-i-cinc anys que hi col·labora i que l'hi ha ensenyat tot el que sabia, o en Lluís Gamundi, president de l'Associació de Fabricants d'Etiquetes (AFE): **"És una persona entranyable i que m'ha ajudat molt quan he tingut algun dubte, perquè jo no coneixia el mercat que hi havia, qui eren els meus competidors, les màquines... Ell m'ha solucionat qualsevol consulta que li he fet; m'ha recolzat en tot."**

La Maria Rosa també agraeix l'ajut d'en Joan Casals, un amic del seu marit i la seva pròpia competència, que la va ajudar a tirar endavant una feina important que per l'estructura de l'empresa era molt difícil treure-la bé: **"Gràcies a la seva gran experiència i a la voluntat amb què s'hi va posar ens en vam sortir."** Es va poder fer una nova línia de producció important que la té molt satisfeta: **"És meravellós haver tingut tan bon suport quan l'he necessitat, però la millor ajuda de totes encara va ser, a més dels propis fills, la de la meva germana Marisa, qui durant la malaltia i mort de l'Enric, i encara fins ara, es va fer càrrec de tota l'administració i va fer possible que tot rutilés bé."**

La propietària de Rapifix creu que si hagués estat un home també l'haurien recolzat molt, perquè a les arts gràfiques hi ha molta companyonia. De les institucions, en canvi, no se'n sent gens satisfeta: **"El petit empresari és aquell que ha aixecat el país, que si convé quedar-se un cap de setmana treballant ho fa, perquè dilluns ja tinguin el problema solucionat. Això només ho fa la petita empresa i, sent la més desvalguda, no l'ajuden. No et donen subvencions si no tens més de quinze treballadors, has de facturar tants milions l'any, i un munt de paperassa..."**

Per tot això, la Maria Rosa està associada al Gremi d'Arts Gràfiques i a l'AFE, per conèixer les problemàtiques del mercat i tenir una base al darrere en què recolzar-se, però, malgrat tots aquests inconvenients, ella està molt conformada, perquè té com a bandera la dita que diu que **"la mà que t'ajudi només la trobaràs al final del teu propi braç"**.

Maria Rosa Garcia i Almar - Santa Eulàlia de Ronçana / Barcelona (el Vallès Oriental / el Barcelonès)